

POSLEDNÍ ŽIVOT 3

ALEXEJ OSADČUK

KREVŇÍ POUTA

Alexej Osadčuk v nakladatelství

FANTOM
PRINT

série Mirror World

Projekt Každodenní rutina

Citadela

Pout' vydědění

Soumračný obelisk

Zakladatel

série Poslední život

Parchant

Hranice

Krevní pouta

*The Flame of the North**

*The Edges of Power**

** připravujeme*

ALEXEJ OSADČUK

KREVNÍ POUTA

POSLEDNÍ ŽIVOT 3

FANTOM
2025 *PRINT*

Alexey Osadchuk
Blood Ties, Last Life, Book # 3

Copyright © Alexey Osadchuk 2023

Translation © Kateřina Niklová, 2025
Cover © Valeria Osadchuk, 2023

ISBN 978-80-7594-165-7

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print/

KAPITOLA 1

„Proč to všechno děláte? Jaký je pravý důvod?“

Poručík Vincent mi tu otázku položil pět dnů po našem seznámení. Právě jsem dokončil zákrok s karmínovými a smaragdovými energiemi, které jsem aktivně směřoval z brutů do těla svého pacienta.

Během předchozích zákroků toho Théodore Vincent moc nenamluvil. Pravidelně jsem si ovšem všimal, že mě pozoruje. Neměl jsem mu to za zlé. Teď už očividně viděl dost na to, aby se odvážil přímé konverzace. A popravdě, bylo načase. Třebaže vypadal a oblékal se jako trouba, měl Théodore Vincent bystrou mysl a nekompromisní povahu. Přesně tak ho popsal i baron von Holtz.

„Vy nevěříte, že jednám s čistými úmysly a ve snaze pomoci trpícímu bližnímu?“ zasmál jsem se a schoval oba bruty do kapsy.

S pohledem upřeným na moji ruku se poručík na posteli usmál: „Na pohádky jsem přestal věřit, když mi bylo sedm a celá moje rodina zemřela na mor. Morový batalion vypálil můj dům do základů i s těly mojí rodiny uvnitř. Mě poslali do útulku, kde ze mě všechnu pošetilost vymlátili.“

„Chápu.“

„Opravdu?“ Slyšel jsem v jeho hlase nepokrytou uštěpačnost. „Jestli se nemýlím, vyrostl jste hezky v teple a pohodlí, opečovávaný armádou chův a sluhů, ne?“

„Nemluvili jsme právě o ztrátě iluzí?“ zeptal jsem se, posadil se na židli naproti Vincentově posteli a přehodil si nohu přes nohu. „Dokonce i legitimní parchanti zůstávají navždy vyvrheli. A teď si představte parchanta, jehož otce popravili za spiknutí proti koruně. Jak by někdo takový mohl mít nějaké iluze? Takže

vám dokonale rozumím, i když jsme vyrostli v jiném zázemí. A co se týká vaší otázky... Co si myslíte vy?“

„Abych byl upřímný, hádání mi nikdy nešlo,“ odvětil Vincent. „Mám ale jistou představu.“

„Zajímavé. Jsem jedno ucho.“

„Pomáháte mi proto, abyste na svoji stranu dostal nového velitele Západní pevnosti.“

„No? A funguje to?“

„Jean Tassen je čestný muž,“ odpověděl Vincent drsně. „Ale není hlupák. A já mimochodem taky ne. Prostě rádí hrajeme podle pravidel. Všechno je pak jednodušší.“

„Souhlasím,“ přitakal jsem. „Vždycky je snadnější žít bez iluzí. Opravdové přátelství a věrnost ale žádné iluze nejsou. Jsou skutečné. Nejde o pouhý vděk.“

„Tím chcete říct, že se skrze mě snažíte získat věrné přátele?“ Vincent se shovívavě usmál.

„Co kdyby?“ Pokrčil jsem rameny. „Pokud se nemýlím, cesta k pravému, pevnému přátelství vede právě tudy.“

„Anebo se prostě chcete přese mě a Tassena dostat k pašerákům,“ opáčil Tassen a zadíval se mi zpřímá do očí.

„A mám šanci?“ zeptal jsem se klidně, aniž bych se odvrátil.

„Proč ne?“ odfrkl si Vincent sardonicky. „Odstranil jste Louise de Rohana i jeho poskoky Brossarda a Buqueta. Cesta je teď volná, zvláště když je vám Tassen hluboce zavázán za to, že mě léčíte. Nebude vám dělat potíže.“

„A co vy?“ zeptal jsem se. „Budete mi vděčný? Nebo mi budete dělat potíže? Protože já nežertoval. Zase se postavíte na nohy. Vidíte to sám na sobě. Za posledních pět dnů jste musel pocítit první změny.“

„Ano,“ zachraptěl Vincent s lehce zmateným pohledem. „Cítím je.“ Pak se ale zase vzchopil a pevným hlasem dodal: „A, ano, umím být vděčný. Léčíte mě, moji ženu a dceru jste přijal do svého domu, Jeanovi jste pomohl získat povýšení... Nebudu dělat potíže. Naopak udělám vše, co po mně budete chtít. Na to vám dávám své slovo. Je tu ovšem jedno ale...“

„Poslouchám.“

„Jestli se někdy doslechnu, že ohrožujete moji rodinu nebo mé přátele, zabiju vás.“

Vincentův hlas nezakolísal. Muž, který na mě hleděl, byl zákeřný predátor. Navzdory vážnému zranění byl připravený vrhnout se mi po krku.

„Beru na vědomí, poručíku,“ přitakal jsem.

„Neodpověděl jste mi ale na otázku,“ připomněl mi Vincent.

„Myslíte peníze a pašování?“ zeptal jsem se. „Nebudu vám lhát. O ten podnik se zajímám, dospěl jsem ale k závěru, že mi nic nevynese.“

„Opravdu?“ zasmál se Vincent.

„Ale no tak,“ mávl jsem rukou. „Všichni vědí, že de Rohanův exil i vyhnanství jeho poskoků jsou jenom dočasné. Už velmi brzy se lidé, kteří ho sem poslali, pokusí získat vše zpátky pod svoji kontrolu. Buďto pošlou nového ‚de Rohana‘, nebo se, a to je pravděpodobnější, obrátí na nového velitele. Bylo by zbytečné jít s nimi do války. Důsledky jste poznal na vlastní kůži. A jelikož už mám celkem dobrou představu o tom, kdo na vrcholu celé téhle pyramidy stojí, nebyl bych jenom odsunut stranou, byl bych zničen. Protože maître Jacob pořád sedí v pevnosti jako zástupce Jantarového cechu. Za královské privilegium postu tady na hranici musel dát jmění, a to kvůli drápům, zubům a různým kořenům ze Stínu, které po odlivech prodávají diví.“

Začal jsem vypočítávat na prstech.

„Takže... patroni Louise de Rohana, Jantarový cech, bezcharakterní agenti tajného kancléřství, starosta a jeho patroni... A to jsem při sběru informací nešel nijak do hloubky. Dost pijavic k vykrmení, nemyslíte?“

„A stejně si tu chcete pořídit sídlo, upevnit své postavení mezi zdejšími důstojníky a v následujících dnech se sejít se starostou,“ podotkl Vincent a ironicky se zasmál. „Přestože vás propustili ze služby v Západní pevnosti a brzy zamíříte do

hlavního města. To všechno dost protiřečí vašemu tvrzení, že se neplánujete navést do pašování, nemyslíte?“

„Uniká vám jeden detail,“ zavrtil jsem hlavou.

„A to jaký?“ zeptal se Vincent překvapeně.

„Ten největší,“ odvětil jsem a vytáhl z kapsy velký šerifský brut. Když ho Vincent spatřil, hlasitě polkl. „Jak už jsem řekl, mám o ten podnik zájem, nijak se ale netoužím ‚navázat‘ někomu do výdělku. Zprvė bych si tím říkal o potíže. A zadruhé, pašování zrovna, no, moc nevynáší. A není divu, když žíví tolik hladových krků.“

„Asi vám tak úplně nerozumím...“ začal Vincent.

Já ho ale přerušil. „Na to je příliš brzy, poručíku. Všechno ve správný čas.“

Vstal jsem ze židle, schoval brut zpátky do kapsy a uhladil si kabátec.

„Mimochodem,“ řekl jsem, když jsem se zastavil u dveří. „Připravte se. Zítřa se stěhujete do mého sídla. Léčba potrvá déle než měsíc. Nemůžu marnit čas každodenními zajížděkami k vám domů. Navíc se už brzy zase postavíte na nohy, což by dozajista upoutalo nevítanou pozornost. Abychom se tomu vyhnuli, odvezou vás moji lidé zítřa ráno pěkně okatě do nejbližšího velkého města na smyšlené léčení hrazené důstojníky Západní pevnosti. Večer se pak tajně vrátíte do Toulonu. Dokud se nezotavíte, zůstanete i se ženou a dcerou v mém sídle.“

Poté jsem, následován Vincentovým zamyšleným pohledem, vyšel ven ze dveří.

„Monsieur,“ řekl Bertrand, když se objevil ve dveřích mé pracovny. „Chce vás vidět jistý Éric Judor. Mám ho pozvat dál?“

Vzhlédl jsem od dalšího hlášení od Kocoura, mého informačního bota v Sardentu. Dával mi vědět, že ceny nejružnějších

komodit, jako byly látky, železo, kožešiny a zbraně, vystřelily v nezávislém vévodství Mâcon zničehonic do výšky a dále rostou. Hm. Nebylo divu. Pro některé lidi byla válka vítanou příležitostí. Jedni šli na smrt, jiní si plnili kapsy.

Navíc mě Kocour informoval o tom, že značně stouply i ceny otroků, hlavně pak zdravých mužů. Už dříve uvedl, že se v hrabství i mimo něj vyrojily skupiny verbířů pátrající po mladých mužích, jimiž by doplnily řady válečnických armád.

Hrabě de Mâcon se po řadě stížností dokonce pokusil zabránit výpadům na své území silou, čím víc ale ceny „živého zboží“ rostly, tím aktivněji se lovci hlav svému řemeslu věnovali.

A to byl jen začátek. Armády Vestonie a Atalie spolu stále nesvedly žádnou velkou bitvu. Boje se zatím omezily na menší střety o území „narázníkových hrabství a vévodství“, jak jsem jim říkal, mezi těmito dvěma megastáty. Tušil jsem, že po válce řada z těchto mikro států ztratí svoji nezávislost.

Přešel jsem si rukou přes obličej, protáhl se, odstranil ze stolu důležité dokumenty a poručil Bertrandovi: „Pošli ho dovnitř.“

O chvíli později vstoupil do pracovny malý shrbený muž. Vypadal na padesát nebo starší. Na bledém, neštovicemi podřobaném obličejí měl zdvořilý, i když poněkud mazaný úsměv. Jeho chytré kalné modré oči se leskly upřímnou zvědavostí.

Éric Judor, místní lichvář, navštívil mé sídlo už před několika dny. Chtěl si o něčem promluvit. Nebyl jsem ovšem doma, proto mi nechal svoji vizitku s žádostí, abych ho dal při nejbližší příležitosti zavolat.

Mimochodem, sídlo bylo nyní oficiálně moje. Jakmile „horečka“ monsieur Molleta plevila, nemohl se dočkat, až mi dům prodá, a to za osm set stříbrných korun.

Musel jsem jeho apetit trochu zkrotit, takže jsme se nakonec dohodli na pěti stech padesáti. Mollet si zoufale přál zpřetrhat s nepohodlným nájemcem všechny vazby. Vlastně tak moc, že akceptoval dlužní úpis směnný v kterékoli bance, kde jsem

měl uložené peníze. Při podpisu smlouvy jsem zrovna neměl po ruce dost hotovosti, takže to byla přijatelná alternativa.

Po krátké výměně zdvořilostí jsem lichváře vyzval, aby se posadil.

„Dobrá,“ řekl jsem a pozorně se na něj zadíval. „Chtěl jste si o něčem promluvit. Žádám jedině, a to abyste šel rovnou k věci. Nemám moc času.“

Éric Judor se krátce zavrtěl, udělal si na židli pohodlí a s úsměvem řekl: „Jistě, rytíři. Ovšem! Naprosto vás chápu. Nezaberu vám příliš mnoho času. Přišel jsem s obchodní nabídkou.“

„Jsem jedno ucho.“

„Chtěl jsem vám nabídnout, zda nechcete odkoupit svůj dlužní úpis.“

„Můj dlužní úpis?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Přesně tak,“ přitakal lichvář a položil na stůl svitek. „Prosím...“

Rozvinul jsem ho a rychle přelétl pohledem dokument s mým podpisem. Jen pro jistotu jsem oskenoval magický inkoust. Neobjevil jsem žádný problém. Byl to dlužní úpis na pět set padesát stříbrných korun, který jsem vystavil monsieuru Molletovi při odkupu sídla.

Hm. Monsieur Mollet ho zjevně obratem odprodal lichváři. Teoreticky jsem se mu nedivil. Nejbližší pobočka banky Craonne, kde jsem měl uloženy své úspory, byla v Sardentu. Musel by si tam pro peníze zajet. A jelikož silnice nebyly právě teď bezpečné, prodal Mollet dlužní úpis lichváři tady ve městě. Uvažoval jsem za kolik.

„A kolik za něj chcete?“ zeptal jsem se a vrátil mu svitek.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Éric Judor překvapeně. „Přesně tolik, kolik v něm stojí. Pět set padesát stříbrných korun.“

Pomalů jsem vstal a přistoupil k oknu. Zadíval jsem se na Jacquese a Théa Vincenta, kteří seděli na lavičce na zadním nádvoří a hovořili spolu.

Théo se, přesně jak jsem slíbil, postavil během měsíce na nohy a teď začínal pomalu chodit, třebaže se pořád musel

těžce opírat o hůl. Vzpomněl jsem si na užaslé výrazy Vincenta a jeho ženy, když se poprvé zvedl z postele. V ten den jsem pochopil, že mám na tomto světě další dva lidi, kteří jsou mi zcela oddáni.

Krátce po svém seznámení Jacques a poručík zjistili, že mají hodně společného. Ukázalo se, že se před lety dokonce účastnili stejné bitvy proti Seveřanům. Jacques však patřil k pěchotě, kdežto Vincent sloužil u kavalerie. Teď spolu seděli, sledovali kluky při tréninku a častovali je úsečnými pokyny. Bylo by zbytečné říkat, že s dalším veteránem na scéně se trénink ještě zintenzívnil.

Přes rty mi přelétl úsměv, rychle jsem jej však ukryl za maskou netečnosti.

Otočil jsem se, posadil se zpátky ke stolu a řekl: „Dám vám za něj tři sta stříbrných korun.“

Von Holtz prodal naši kořist maître Jacobovi, takže jsem získal trochu hotovosti. Ve spodní zásuvce stolu jsem teď měl uložené čtyři měšce po dvou stovkách korun.

Skutečnost, že jsme se vrátili s kořistí, nakonec unikla na veřejnost. A tak nám nezbylo, než ji prodat oficiálnímu zástupci Jantarového cechu, jinak bychom riskovali obvinění z pašeráctví.

Musím přiznat, že když mi von Holtz předal můj podíl z prodeje drápů stínového vlka a tří skoro prázdných brutů, užasl jsem. A to nám maître Jacob nejspíš nedal férovou cenu.

Přesto měli moji lidé radost. Jejich podíl tvořil něco přes dvě stě korun, což bylo dost.

Hm. Obával jsem se třeba si jen představit, kolik bych dostal za svoji „sbírku“.

Mimochodem, poručík von Holtz zrovna vyrazil na tažení v čele skupiny bojovníků z pevnostní posádky věrné Tassenovi, ke kterým patřili i von Brunon a Vidal. Rozhodli se vrátit k jezeru a podívat se po zdechlině stínového vlka, kterou jsme tam ukryli v rokli. Nebo aspoň po tom, co z ní zbylo.

Hádal jsem, že každým dnem budou zpátky. A kdyby se jim podařilo sehnat nějakou kořist, měl jsem právo i na podíl z ní.

„Ale no tak, rytíři!“ zvolal lichvář uraženě. „Na úpisu stojí černé na bílém, kolik mi dlužíte!“

„To nepopírám,“ odvětil jsem. „Taky je v něm ale uveden čas a místo, kdy a kde má k výplatě peněz dojít. Celkovou částku můžete žádat až rok od vydání dlužního úpisu a pouze v jedné z poboček banky Craonne.“

A on to dobře věděl. Hádal jsem, že mě jenom zkouší. Chtěl zjistit, s kým tu má co do činění. Neměl jsem mu to za zlé.

Ted' už jsem chápal, proč Mollet přistoupil při podepisování kupní smlouvy tak ochotně na mé podmínky. Zjevně nikdy neplánoval čekat celý rok, natož někam cestovat. Počítal s tím, že dlužní úpis prodá Éricu Judorovi nebo nějakému jinému lichváři, i když za výrazně nižší částku.

Judor nic neřekl a jen si mě zamyšleně měřil. Potom naprosto nevzrušeně řekl: „Tři sta není moc.“

„Možná,“ pokrčil jsem rameny.

„Tři sta je skoro polovina původní částky. Jsem připravený slevit na pět set.“

Naklonil jsem hlavu na stranu.

„Tři sta padesát.“

Lichvář zavrtěl hlavou.

„To nestačí. Čtyři sta osmdesát.“

„Je válka,“ připomněl jsem mu. „Silnice jsou v hrozném stavu. Navíc kolem měst a po předměstích krouží bandy verbířů.“

„Ovšem, ale kdo by chtěl naverbovat mě?“ zasmál se Judor. „A na co?“

„Pokud vás nedonutí vstoupit do armády, okradou vás,“ pokrčil jsem rameny. „Jsou těžké časy a dějí se nejrůznější věci. Tři sta sedmdesát.“

„Zaokrouhleme to na čtyři sta,“ navrhl Judor. „A rozejděme se jako přátelé.“

Krátce jsem to zvážil, promnul si bradu a pak kývl: „Souhlasím. Budu vás čekat zítra ve stejnou dobu s advokátem.“

Nevím, kolik Judor na celé věci vydělal, já osobně ale ušetřil sto padesát korun a sídlo mě vyšlo na čtyři sta.

Ale jen tak mimochodem... Co kdyby...?

Stiskl jsem spokojenému Éricu Judorovi ruku a chvíli ji podržel ve své.

„Monsieur Judore, opravte mě, jestli se mýlím, nemáte ale ve svém vlastnictví i jiné dlužní úpisy?“

„No ovšem,“ odvětil a okamžitě nastražil uši. „Spoustu. Zajímá vás nějaký konkrétní?“

„Ano,“ přitakal jsem. „Mám zájem o dlužní úpisy kupeckých domů Gilbert a Legrand a synové a jakékoli od hrabat de Gramontů. Nebo od... hraběte de Marbota. Ale ty mají menší důležitost.“

Když se lichvářův obličej roztáhl v širokém, slibném úsměvu, uvědomil jsem si, že brzo budu potřebovat spoustu hotovosti.

KAPITOLA 2

Éric Judor se vrátil následujícího dne ve stanovený čas se svým advokátem. Poté, co jsme podepsali dohodu, jsem lichváři předal dva měšce nadité korunami. On mi naopak vydal můj dlužní úpis, který jsem před advokátem jako před svědkem zničil.

Když advokát opustil moji pracovnu, položil mi Judor na stůl několik tuctů dalších svitků.

„Tři tisíce sedm set padesát stříbrných korun – kupecký dům Gilbert,“ začal lichvář vyjmenovávat s chlípným úsměvem. Očividně svoji práci miloval. „Pět tisíc tři sta – Legrandovi. Šest tisíc dvě stě – de Gramontovi. A co se týká de Marbota – patnáct set. Nejbližší splatnost je za devět měsíců. Skoro všechny jsou u banky Craonne. Dohromady to dělá šestnáct tisíc sedm set padesát stříbrných korun. Co říkáte, rytíři?“

Hm. Co jsem mohl říct? Byly to šílené prachy. A já je neměl. A to ani potom, co se mi podařilo usmlouvat třicetiprocentní slevu.

„Sakra. No, napřed se na to podíváme...“ řekl jsem a pustil se do skenování svitků.

Trvalo mi jen pět minut ověřit, že všechny podpisy jsou pravé. Nikdo se je nepokusil změnit ani padělat. Judor mi navíc na každý poskytl kupní smlouvu ověřenou advokátem.

Po oskenování jsem je začal pečlivě pročítat. Většina byla na doručitele a měla přesně definované podmínky splatnosti. Na některých de Gramontových úpisech na dva tisíce korun však byla zástava, nějaké místo zvané baronství Valff.

Navíc... Závazky de Gramontových byly podepsány dvěma různými lidmi.

Nechal jsem na chvíli čtení a tiše zavolal: „Bertrande!“

O minutu později se otevřely dveře a do pracovny vešel můj komorník.

Uklonil se. „Monsieur.“

„Podívej se na tyhle papíry,“ požádal jsem. „A pověz mi, co vidíš.“

Bertrand přistoupil ke stolu, začal si pozorně prohlížet úpisy a třídit je na dvě hromádky.

„Monsieur,“ řekl, když byl hotový. „Na první hromádce jsou úpisy jištěné baronstvím Valff, které podepsal váš zesnulý otec Ferdinand de Gramont. Zbytek nese podpis vašeho strýce Heinricha de Gramonta.“

„Hm.“ Mnul jsem si bradu a Éricu Judorovi, který nic neříkal, jsem nevěnoval pozornost. „Zajímavé... Připomeň mi, kde to baronství leží?“

„Baronství Valff přináleží k hrabství Gramont na severovýchodě Vestonie, monsieur,“ odvětil pomalu. „Na hranici s Astlandem.“

„Rozumím,“ přitakal jsem. „Děkuju, Bertrande. Můžeš jít.“

Stařec se uklonil a opustil pracovnu. Udělal to tak korektně a zdvořile, jako by byl komorníkem samotného krále. Udělalo to dojem dokonce i na Érica Judora, který odcházejícího Bertranda s úctou sledoval.

„Tak jo,“ řekl jsem, abych upoutal lichvářovu pozornost. „Viděl jsem vše, co mě zajímá. Mám zájem o všechny kromě těchto.“

Odsunul jsem stranou hromádku papírů, která nesla podpis Maxova otce.

„Na zbytek vám můžu vystavit šek banky de Craonne na šest tisíc korun.“

Judor sebou trhl a chopil se papírů.

„Šest tisíc je sprostá krádež!“ zvolal. „Hlavně za úpisy tak vznešených vestonských rodin! Ale to není hlavní problém. Bohužel, rytíři, já šeky nepřijímám...“

„Dobrá,“ řekl jsem a zvedl se ze židle. „Pak vás žádám o prominutí za to, že jsem marnil váš čas. Tak velkou částku v hotovosti nemám.“

Lichvář kvapně vyskočil ze židle, jako by se obával, že se chystám odejít. Vrhł opatrný pohled po dveřích a tiše pravil: „Chápu, rytíři. V těchto dobách není bezpečné mít doma tak velké částky v hotovosti. V bankovním sejfu jsou bezpečnější.“ Znovu se zadíval na dveře, pak ztišil hlas do šepotu. „Co kdyby existoval jiný způsob, jak úpisy odkoupit? Mohl bych vám je přenechat za deset tisíc. Věřte mi, rytíři, je to velice dobrá cena.“

„Co navrhuje?“ I já ztišil hlas. „Šeky neberete. Úvěr? Dlužní úpis?“

„Ne, ne.“ Lichvář zaváhal. „Budete mi muset odpustit moji neomalenost, monsieur Renarde, ale... Jak jen to říct? Vy často riskujete život. A navíc, prosím, neberte si to osobně, ale zrovna teď nejste zrovna úvěrově spolehlivý.“

Rozhlédl se po kanceláři.

„Pokud vím, toto sídlo je váš jediný majetek a, znovu mi budete muset odpustit, vím přesně, na kolik vás přišlo. Tady mluvíme o deseti tisících korunách.“

„Pak opakuju,“ řekl jsem silnějším hlasem. „Co přesně ode mě chcete?“

Lichvář chvíli váhal, načež začal pečlivě volit slova: „Víte, monsieur Renarde, všichni v Toulonu vědí, že vy a vaši přátelé jste se z poslední výpravy vrátili s velkou kořistí, kterou jste prodali maître Jacobovi.“

„Správně,“ přitakal jsem. „On je v Západní pevnosti jediný, komu se dají takové věci legálně prodat. Jsem zákona dbalým poddaným Jeho Veličenstva. Stejně jako moji přátelé.“

„Ano, ano, ovšem...“ Judor zamával rukama. „Přesto... Třeba jste si část kořisti odložili, však víte, na horší časy. Samozřejmě s úmyslem prodat ji později a jen zákonnému zástupci krále. Není to tak?“

Tak tohle bylo opravdu zajímavé. Když jsem zjistil, že se mnou chce setkat Éric Judor, požádal jsem Théa Vincenta o nějaké informace o něm. Poručík mě ujistil, že lichvář je stejně jako kterýkoli jiný příslušník této profese kluzký jako úhoř, ale relativně neškodný. Vykupoval a přeprodával cenné papíry a tretky. Ve své podstatě byl zastavárník. Jinak ale měl být obyčejný lichvář bez jakýchkoli vazeb na pašeráky. A teď mi tu velmi jasně naznačoval, že by měl zájem o magické artefakty. Vskutku zajímavé.

S lidmi jako on jsem se setkal v minulém životě. Měli své zvyklosti a těch se pevně drželi. Pokud se muž jako Éric Judor rozhodl riskovat, něco se muselo stát. A proto byl tak podivně nervózní. Očividně se ocitl mimo svoji komfortní zónu. Hm. Jako by k tomu byl donucen. A proč ne?

„Čistě hypoteticky?“ Znovu jsem ztlil hlas.

„Ovšem!“ Judorovy oči se rozzářily.

„No, čistě hypoteticky by tomu tak mohlo být,“ odvětil jsem. To dodalo lichváři odvahy. „Potřebovali jsme ale peníze na léčbu poručíka Vincenta. Proto jsme celou kořist prodali maître Jacobovi.“

Judorův výraz se rázem změnil, a to z radosti ve smutek.

„Velká škoda,“ zamumlal zklamaně. „Opravdu škoda...“

Pokrčil jsem rameny a rozhodil rukama. Jako bych chtěl říct, že se nedá nic dělat.

Judor shrábl ze stolu papíry, pak položil ruku na hromádku úpisů s podpisem Maxova otce. Mimochodem, podle datumů a částek v nich jsem začínal tušit, že Ferdinand utratil za přípravy svého povstání majlant. Musel dát kvůli tak riskantnímu podniku hodně v sázku. Jen bohové věděli, kolik dalších podobných úpisu obíhá zemí.

„Rytíři Renarde,“ oslovil mě Judor najednou. „Můžu vám položit otázku?“

„Ovšem.“

„Proč vás nezajímají dlužní úpisy vašeho vlastního otce?“

Jako bys to sám dobře nevěděl, ty slizký hade.

„Můj otec je mrtvý,“ odvětil jsem. „A je velmi pravděpodobné, že baronství zastavené v těch úpisech přešlo po jeho rebelii buďto na korunu, nebo na mého strýce. Kdyby můj otec jednoduše zemřel, měl bych šanci získat peníze v úpisech zpátky. Jenže můj otec jen tak nezemřel. Popravili ho jako zrádce.“

„Ale jsou tu soudy,“ pokusil se Judor naposledy udat bezcenné papíry.

Legrační.

„Tuším, že bych utratil víc peněz za úplatky, než bych nakonec vysoudil. A nijak netoužím zabřednout v byrokracii.“

Judorův těžký povzdech prozrazoval, že se mnou v té věci souhlasí. Byl už skoro u dveří a natahoval se po klice, když jsem mu hodil kost.

„Nedal bych za ty papíry ani deset korun.“

Judor strnul a obrátil se.

„To není dost,“ opáčil ihned. „Stovka by byla skvělá cena.“

Musel jsem se vydat správnou cestou. Ty papíry byly dobré tak akorát na podpal.

„Ale prosím vás,“ usmál jsem se. „K čemu by mi byly bezcenné papíry za sto korun? Nanejvýš za dvanáct a jenom kvůli památce mého drahého otce...“

Nakonec jsme se po krátkém handrkování dohodli na dvaceti korunách a na tom, že se znovu sejdem za několik dnů, abychom podepsali smlouvu za přítomnosti advokáta.

„K čemu vám ty papíry budou, monsieur?“ zeptal se mě Bertrand poté, co lichvář odešel.

„Ještě nevím,“ pokrčil jsem rameny a natáhl si staré, okopané boty. Rozhodl jsem se převléct do prostého oděvu a sledovat Judora. Potřeboval jsem si ověřit své podezření.

„Dvacet korun je spousta peněz!“ připomněl mi Bertrand. „A úpisy vašeho otce nebudou mít s největší pravděpodobností žádnou návratnost.“

„Já vím,“ přitakal jsem a pověsil si na opasek dýku v obyčejné pochvě. „Ale už jsem uzavřel dohodu. Teď nezbývá než čekat, co přinese budoucnost!“

Poplálal jsem Bertranda po zádech, opustil pracovnu a během několika minut dostihl nic netušícího lichváře v kupecké čtvrti. A přibližně o hodinu později se mé podezření potvrdilo. Opatrně jsem vykoul zpoza stánku s rybami a uviděl, jak Éric Judor kousek od pekařova stánku živě diskutuje s monsieurem Gobertem, agentem tajného kancléřství.

Odfrlk jsem si. Hm. Nevzdávají se snadno. Opravdu jsem to měl čekat.

„Asi bychom měli probrat naše plány,“ řekl jsem a zadíval se na Théa Vincenta, který se svojí ženou Clémentine seděl naproti mně. „Děle už to odkládat nemůžeme. Brzy vyrazím do hlavního města.“

Théo, který svíral horní část své hole takovou silou, až mu zbělely klouby na ruce, si několikrát odkašlal a pohlédl na manželku.

Léčbu jsem ukončil minulý týden, Théo se tak obešel i bez hole, když chtěl. Nijak ale nespěchal odložit ji, hůl v sobě totiž ukrývala velmi těžkou ocelovou výztuž. Vincent ji nosil všude s sebou a občas s ní mávl jako s kyjem nebo s ní opisoval osmičky jako s jezdeckým mečem. A třebaže mu první dny neustále padala, nyní už se s ní oháněl, jako by nic nevážíla.

Clémentine dala krátkým kývnutím najevo, že poslouchá. Moje hospodyně nastolila za poslední měsíc v sídle pořádek. Než si to kdokoli uvědomil, drobná malá žena si všechny podrobila. Tedy až na mě a samozřejmě na Bertranda. Můj komorník byl až moc velké sousto.

Zpočátku se vlastně trochu škorpili. Nepřátelství se ale rychle vytratilo. Já celý proces sledoval zpovzdálí a nezasa-hoval do něj. A dobře jsem udělal. Ti dva se rychle dohodli

na tom, kdo tu velí. Clémentine uznala Bertrandovu nejvyšší autoritu a teď jsem je často přistihl při tom, jak spolu klidně rozmlouvají, jako by byli staří známí.

Před dvěma týdny jsem s Vincentovými vedl vážný rozovor. Théo mi nečekaně oznámil, že se odmítl vrátit do služby v Západní pevnosti. Přiznal, že už má služby králi plné zuby, a nabídl, že bude pracovat pro mě. Tvrdit, že mě jeho návrh zaskočil, by bylo slabě řečeno. Přesto mě to mělo napadnout.

Tassena ta zpráva rovněž zaskočila. Dokonce se s Vincentem pohádali a několik dnů spolu nemluvili. Nakonec se ale usmířili. Ten den táhl z Vincenta chlast na míle daleko. Nakonec se třetím poručíkem v Západní pevnosti stal baron von Brunon. Což mi naprosto vyhovovalo.

Vincent tak nadále plnil pro Jacquese úkoly související s hospodářstvím sídla a Jacques naopak jednal se svým „náhradníkem“ s pochopením. On odjede s pánem do hlavního města. Vincent zůstane v Toulonu.

„Takže,“ pokračoval jsem. „Jak dobře víte, tohle sídlo mě každý měsíc stojí majlant.“

„Ano, monsieur,“ odvětil Vincent a vyměnil si pohled se svojí ženou.

„Některé náklady se dají pokrýt z výnosů vedlejšího podnikání,“ namítla moje hospodyně. „Ale ne všechny.“

„Pravda,“ souhlasil jsem. „Naše vedlejší podnikání se ukázalo být velmi výdělečné. Proto jsem se rozhodl ho rozšířit.“

„Jak?“ zajímala se Clémentine.

„Chystám se koupit na okraji Toulonu farmu. Několik, pokud to bude nutné. Uvědomuju si, že to bude vyžadovat velkou počáteční investici, časem ale výnosy určitě překonají náklady.“

„Zajímavé,“ pronesla zamyšleně. „Ceny všech komodit vystřelily do výšky. Když budeme jednat s rozmyslem, mělo by to fungovat.“

„Gunnara a Kevina si vezmu s sebou,“ řekl jsem a sledoval, jak se Clémentine spokojeně rozzářily oči. Mojí hospodyně

se mé expanzivní plány zjevně zamlouvaly. „Tobě tu nechám Jérémia, Clauda a Luca. V případě nutnosti klidně najmi další výpomoc. Pořád mám čas. Můžu vyšetřit pár dnů na obhlídku okolí a najít dobré místo. A pomoci i s výběrem dobytka a drůbeže.“

„Ano, monsieur,“ přitakala Clémentine s úsměvem. „Určitě vyberete to nejlepší.“

„O tom nepochybuj.“ Opětoval jsem její úsměv a obrátil se k jejímu manželovi.

„A pro tebe, Théodore, mám zvláštní úkol. Ale napřed ti chci položit otázku.“

„Máte moji pozornost, monsieur,“ odvětil.

„Pamatuješ si náš první rozhovor? Pokud se nepletu, ptal ses mě na místní pašeráky a na to, jestli mám v plánu navést se do jejich podniku?“

„Ano,“ přitakal. „Vzpomínám si.“

„A co si myslíš teď?“

Zaskočil jsem ho. Zadíval se mi zpřímá do očí a řekl: „Vše, čeho jsem byl za poslední měsíc svědkem, mě vede k závěru, že osud svedl mě a moji rodinu dohromady s mužem, který se v budoucnu stane jedním z nejbohatších a nejvlivnějších lidí na Pevnině. Myslím si, že všechny vaše záměry se sídlem a farmami mají jen v budoucnu krýt vaše skutečné plány. Ještě jsem nepřišel na to jaké, ale můžete se na mě plně spolehnout.“

„Dobře,“ kývl jsem. „Zdá se mi ale, že jsi mi dal jisté varování. Chci se vyhnout nedorozumění mezi námi. Pouštím se do riskantního podniku. Budu muset mít oči všude.“

Můj tón Vincenta ani jeho ženu nevylekal.

„Zachránil jste mi život,“ odvětil Théo prostě a bez velké teatrálnosti. Muž, který na mě upíral pohled, byl válečník a byl připraven následovat mě do pekla a zpátky. „Dal jste mně a moji rodině zase naději.“

„Za poslední měsíc jste toho pro nás udělal víc než všichni ostatní páni, kterým můj muž kdy sloužil, dohromady,“ řekla

Clémentine pevně. Viděl jsem v jejích očích odhodlání, a dokonce i jistou ráznost. „Když nás postihla tragédie, žádný z nich si na nás ani nevzpomněl. Což mě vede k logické otázce – pokud tolik pomáháte lidem, které vůbec neznáte, co uděláte pro ty, kdo vám budou opravdu drazí?“

„Přínejmenším z nich udělám pohádkové boháče,“ odpověděl jsem klidně.

Potom jsem vstal od stolu a přistoupil ke knihovně. Pod jejich zmatenými pohledy jsem z ní vytáhl oba batohy, které jsem si přinesl ze Stínu, a rozvázal je.

Zatímco Vincentovi zírali na bruty různých velikostí, bledli a pomalu jim klesaly čelisti, já se znovu posadil do křesla.

Zvláštní bylo, že jako první se vzpamatovala Clémentine. Obrátila oči ke mně a hlasem rozechvělým nervozitou a vzrušením se zeptala: „Monsieur... Odkud to všechno máte? Tohle... to je...“

„Je to moje kořist ze Stínu,“ odpověděl jsem klidně a kývl na knihovnu. „Mám tu i kůže a další drobnosti jako zuby a drápy magických stvoření. A tohle je teprve začátek.“

Pak jsem se zadíval na Théa. Bývalý poručík Západní pevnosti pravděpodobně nikdy dřív tolik brutů neviděl a teď jako by se bál se třeba jen pohnout.

„Théo,“ oslovil jsem ho. Zvuk mého hlasu ho přiměl oklepat se a pohlédnout mi do očí. „Teď už chápeš, co mám v plánu?“

„Ano, monsieur,“ vymáčkl ze sebe vyprahlým hrdlem.

„A jsi se mnou?“

„Až do hořkého konce,“ odpověděl bez zaváhání.

„Clémentine?“ obrátil jsem se k jeho ženě.

„S manželem jsme někdy museli riskovat životy kvůli jídlu, které bych váhala předhodit prasatům,“ řekla se smutným úšklebkem, pak pevným hlasem zopakovala po manželovi: „Jsem s vámi až do hořkého konce, monsieur.“